

Raduň

Země je vrásnila,
ty kopce z kamení
a voda bystřin hloubila
údolí hluboká
tmavou zelení.
Dnes jako kdys,
zůstal tu jejich rukopis.
Lesy jsou bujné, nelení
a voda zpívá v nadšení.
Má duše vůlí poutníka
tou Boží krásou proniká.
Najdeš sem lásku,
která se nemění,
na světě jediná,
za drahé kamení.
Oblohu modrou jak jarní květ,
objímá krásou celý náš svět.
Horoucí mládí,
vroucí objetí,
stromy napoví,
rybníky dosvědčí...
Že na potoce od rána
s vodou si pohrává fontána
a zrcadlo na rybníku
ve dne i ve spánku,
poví ti příběhy,
co byly na zámku.

Že mláďi tu ožívá,
je dobrá zvěst
a kvete do krásy,
budoucí ta ratolest.
Položme kvítí,
pokoru nejvíce
na oltář v kostele
Svaté trojice.
Pamětník časů,
živého pramene,
chrání ho hradba
z tvrdého kamene.
Jen vejdi, uvažuj,
proč víra žije v nás,
ona vše překoná
i neúprosný čas.
Ušli jsme roků pár,
tak málo jen?
Byla v nich touha
naplnit sen.
Přicházej častěji
vždy, znovu, zas,
nalezne naději
každý z nás.
Pojď, půjdem údolím,
tam lesy šumí,
vyznáme lásku svou
v té milé – Raduni.

